

Časopis s podobami za slovensko mladino.
S prilogo: „Angeljček“

Štev. 8.

V Ljubljani, 1. avgusta 1896.

Leto XXVI.

Pesem učiteljev.

(Zložil in v znak prijateljstva gg. učiteljem tržiškega okraja poklonil Jož. Volc.)

Mogočno kot se grom oglašá
Razlega naj se pesem naša,
In milo kot srcá odmev
Glasí naj se ubrani spev:
Častit je stan učiteljev,
Mladine odgojiteljev!

Zakladov večnih smo čuvaji,
Ki skriti so v detinskem raji;
Kar svet ima najblažjega,
Kar dom ima najdražjega,
Dal v varstvo je učiteljem,
Mladine odgojiteljem.

Kot Kerubim pred raja vrati,
Učitelj verno mora stati
Z ognjenim mečem kot čuvaj,
Da brani src nedolžnih raj —
Oj svet je stan učiteljev,
Mladine odgojiteljev!

On deci je, kar jutru zarja:
Srcé on blaži, um razžarja,
Uči in kaže sam povsod,
Kakó se ljubi Bog in rod —
Oj lep je stan učiteljev,
Mladine odgojiteljev!

On dušni oče je siroti,
Vodnik na zapeljivi poti,
Vse lepo on ceniti vé,
A zlôba žali mu srcé —
Oj blag je stan učiteljev,
Mladine odgojiteljev!

Tako življenje mu promine
V skrbéh za blaženstvo mladine,
Pri Njem pa bode se spočil,
Ki sam je kdaj učitelj bil:
Pri vzorniku učiteljev,
Mladine odgojiteljev.

Zató le zvêni pesem naša
Mogočno kot se grom oglašá,
In mílo kot srcá odmev
Glasí naj se ubrani spev:
Bog živi stan učiteljev,
Mladine odgojiteljev!

Šepec.

(Povest. — Spisal Ivan Rekar.)

VII.

Polnočni zvon z visokih lin
krepko zaklenkal je.

S. Gregorčič.

Stemnilo se je. Polagoma je začel naletavati drobni sneg in pričakovati je bilo hudega meteža.

Drevje je završalo, ledena burja ga je vzdramila iz sladkega sna. Vzdramil je pa njen ostrí piš tudi Šepca, ki je stal, kakor okamnel, nepremično na kraju nesreče ter strmel v svojega tovariša, ležečega na ledenih tleh. Ta se ni zavedel. Kakor mrtev je ležal na sneženi postelji, katero je rdečila gorka kri tekoča iz rane. Obraz je bil blede ko vosek, oči zaprte. Z levico si je zatisknil rano na prséh, da bi ustavil kri. Ne, ona se ni dala motiti, tekla je močno ter obarvala beli sneženi prt, gorka, rdeča kri.

Šepec se tudi ni zavedel, kaj se je zgodilo; revež sam ni vedel, se mu li sanja, ali je resnica. In bila je žalostna resnica.

»Ubijalec!« grozno je zazvenela ta beseda v njegovem srcu. Kar stemnilo se mu je pred očmi, opotekel se je, prijel se za razbeljeno glavo in šepetal: »Moj Bog, kaj sem storil! Ubil sem svojega tovariša, sorodnika. Res? Ne, nisem ga, to se mi le sanja, oh, take grozne sanje!«

Pogled upre sedaj v Drejka. Mirno je počivalo truplo, saj duša se je itak skoro že imela ločiti od telesa ter splavati iz doline solz v kraj boljše sreče. — Šepec se strese ob tem pogledu, kakor bi ga pičil gad.

»Kajn sem, Kajn!«

Gologlav je bežal, kakor preganjana zver od kraja nesreče, ne menèč se, kam ga privede pot. Snežilo je že prav močno, burja je tulila po temnem lesu. A Šepec ni čutil mraza, saj sploh ni vedel, ali je še živ ali ne, ampak njemu je vedno plavalo truplo ustreljenega tovariša, sina Mihčevega največjega dobrotnika, in takorekoč družega očeta, pred očmi.

V duhu se mu je zdelo, kako mu preti z ono krvavo roko, ki jo je tiščal na prestreljenih prséh. Čul je sicer votlo zavijanje burje, a zdelo se mu je, da se v teh čudnih glasovih čuje le jedna beseda »Kajn«.

Bežal je Šepec naprej in naprej, ne vedé, kaj se godi okrog njega. Za vse je bil gluhi in slepi, gledal je mrtvo blede obličje in poslušal »Kajn« šepetajoči glas burje.